

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

4. tromesečje
2014.

IV tromesečje

4.10.2014.

BLAGOSLOVI SUBOTNOG BOGOSLUŽENJA

»Ne ostavljajući skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugog savetujući, toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudni.« (Jevrejima 10,25)

Prinesite Bogu svoje najbolje darove u Njegov sveti dan. Neka Mu se u posvećenj službi podari dragoceni život duše.

Svako bi trebao da oseća dužnost da da svoj udeo kako bi subotnji sastanci bili što privlačniji. Ne treba da se okupljate tek reda radi, nego da biste razmenili mišljenja, izneli svoja svakodnevna iskustva, izrazili zahvalnost i svoju iskrenu želju za božanskim prosvetljenjem, kako biste upoznali Boga i Isusa Hrista kojega je On poslao. Razgovarajući međusobno o Hristu, osnažićete svoju dušu za predstojeće životne borbe i kušanja. Nikada nemojte misliti da možete biti hrišćani i pritom se povlačiti u sebe. Svaki pojedinac je deo čovečanstva, i iskustvo svakoga u velikoj meri zavisi o iskustvu njegovih bližnjih.

Mi ne primamo niti stoti deo blagoslova koje bismo trebali da primimo na zajedničkim okupljanjima u poštovanju Boga. Naša moć zapažanja mora se izoštriti. Naša druženja treba da nas učine radosnima. Kad imamo takvu nadu, zašto naša srca nisu ozarena ljubavlju prema Bogu?

Moramo nastojati da svaki verski skup bude oživljen duhovnom svešću da su prisutni Bog i Njegovi anđeli i da oni saraduju s istinskim vernicima. Ulazeći u mesto bogoslužjenja zamolite Gospoda da odstrani svako zlo iz vašeg srca. Donesite u Njegov hram samo ono što Bog može blagosloviti.

Kleknite pred Bogom u Njegovu hramu i posvetite Mu Njegovu svojinu iskupljenu Hristovom krvlju. Molite se za govornika i onoga ko vodi skup. Molite se da preko onoga ko iznosi reči života dođe obilan blagoslov. Trudite se usrdno i težite za tim da i sami primite blagoslov.

Bog će blagosloviti sve one koji se pripremaju za Njegovu službu. Oni će razumeti šta znači imati jemstvo Duha zato što su verom primili Hrista.

Mesto bogoslužjenja može biti vrlo skromno, ali ga Bog zato ipak neće manje ceniti. Onima koji slave Boga u duhu i istini i u lepoti svetosti, bogoslužjenje će biti kao nebeska vrata. Skup vernika može biti malobrojan, ali oni su ipak dragoceni u Božjim očima. Pred moćnom oštricom istine oni su kao neobrađeno kamenje odlomljeno iz kamenoloma ovoga sveta i doneseno u Božju radionicu gde treba proći proces tesanja i uobličavanja. Ali čak i u svom neobrađenom stanju, oni su dragoceni u Božjim očima. U rukama Onoga koji je vešt nalaze se dleto, čekić i pila kušanja; On se ne koristi tim sredstvima da bi uništio, nego da svaka duša izađe savršena. (*Svedočanstva za crkvu*, sv. 6, str. 361—363)

11.10.2014.

KAKO SLUŠATI PROPOVED

Isus je rekao, »Gledajte, dakle, kako slušate; jer ko ima, daće mu se, a ko nema, uzeće se od njega i ono što misli da ima« (Luka 8,18). Evo nekih napomena i uputstava, koje vam mogu pomoći u tome dok slušate propoved, tako da iz nje možete izvući najveći dobitak i korist.

1. **Dođite da biste slušali, ne iz znatiželje, već iz iskrene želje da naučite i da ispunite svoju dužnost.** Grešimo ako odlazimo u dom Božiji sa ušima koja su željna tašte zabave, i sa srcima koja nisu voljna da budu popravljana.

2. **Pažljivo slušajte šta se govori iz Reči Božije.** Sa pažnjom i poštovanjem treba da slušamo Reč, Cara nad carevima i Gospodara nad gospodarima, ono što On ima da nam kaže kroz svoje glasnike, koji govore u Njegovo ime.

3. **Nemojte gajiti predrasude prema onome ko propoveda.** To je bio jedini razlog što Isus Hristos nije mogao da učini svoja moćna dela ili da propoveda, među svojim sugrađanima. Vredalo ih je, da im govori neko, koga tako dobro znaju. Imajte na umu da su propovednici i starešine ljudi poput vas samih. Često mislimo da ne treba da slušamo učenja od ljudi, koji sami to učenje ne žive. Hristos je zapovedio narodu da sluša i izvršava sve što im kažu i nalože fariseji i književnici, i onda kada oni to sami ne čine.

4. **Budite na oprezu da propovednika ne postavljate na mesto koje pripada samo Bogu** tj. da ne postanete mnogo zavisni od nekog propovednika ili da mislite o njemu više negoli što bi trebalo. Vrednovati jednog propovednika više od drugog, često izaziva loše posledice po celu crkvu Božiju. To je kobna zamka u koju su upali hrišćani iz Korinta, i zbog koje ih je apostol Pavle ukorio: »A to kažem da jedan od vas govori: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; a treći: Ja sam Kifin... Jer kad govori ko: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; niste li telesni? Ko je dakle Pavle, a ko li Apolo do samo sluge kroz koje verovaste, kao što i svakom Gospod dade?« (1. Kor. 1,12; 1. Kor. 3,4-5).

Zar nisu svi propovednici sluge Božije poslane, da služe onima koji treba da naslede spasenje? Zar zbog ove činjenice ne treba podjednako ceniti njih i njihov rad?

5. **Svaku Reč koja je izgovorena primenite na svoje srce – sebe.** Kada je Gospod pričao sa svojim učenicima u gornjoj sobi, o tome da će Ga jedan od njih izdati, svaki od njih se u tom trenutku zapitao u svom srcu: »Gospode, da li sam ja taj?« (Matej 26,2)

6. Molite se Gospodu, pre, za vreme, i posle svakog bogoslužnja. Ako su samom Hristu i velikom apostolu Pavlu trebale molitve naroda kojem je služio, utoliko više trebaju propovednicima koji poseduju samo obične darove Svetoga Duha.

Dopustimo Bibliji da bude moćno oruđe u rukama propovednika.

18.10.2014.

STRAHOPOŠTOVANJE PREMA BOŽJEM DOMU

Elen G. Vajt

*»Držite subote moje, i svetinju moju poštuju. Ja sam Gospod.«
(3. Mojsijeva 19,30)*

Bog je uzvišen i svet; a u Njegovom domu na Zemlji, mestu na kojemu se Njegov narod okuplja na bogoslužjenje, treba biti kao pred vratima Neba! Pesme hvale, reči koje izgovaraju Gospodnji propovednici, su sredstva koja je Bog odredio da pripremi narod za crkvu na Nebu, za uzvišenije bogoslužjenje. (YI, 8. oktobar 1896.)

Kad vernici dođu na mesto bogoslužjenja, trebali bi to učiniti dostojanstveno, tiho prolazeći do svojih mesta. ... Uobičajenih razgovora, šaptanja i smeha ne bi trebalo biti u domu molitve ni pre ni posle bogoslužjenja. Vernike treba ukrašavati usrdna, delotvorna pobožnost.

Ako neki moraju pričekati nekoliko minuta do početka bogoslužjenja, neka zadrže istinski duh pobožnosti u tihom razmišljanju uzdižući svoje srce Bogu u molitvi, kako bi bogoslužjenje bilo na blagoslov njihovom srcu i dovelo do osvedočenja i obraćenja i drugih duša. Trebaju imati na umu da su nebeski vesnici u domu molitve. Svi mnogo gubimo od radosne zajednice s Bogom svojim nemirom, svojim nepoštovanjem trenutaka razmišljanja i molitve...

Uzdignite hrišćanska merila u umu svoje dece, pomozite im da utkaju Isusa u svoje iskustvo; učite ih da imaju najveće poštovanje prema Božjem domu i da shvate da kad uđu u Gospodnji dom, trebaju biti krotka i skrušena srca, s mislima kao što su ove: »Bog je ovde, ovo je Njegov dom! Moram imati čiste misli i najsvetije pobude... Ovo je mesto na kojemu se Bog susreće sa svojim narodom i daje mu svoj blagoslov!«

Roditelji moraju ne samo učiti svoju decu, već im i zapovediti da u Božji dom ulaze s ozbiljnošću i poštovanjem. (5T, str. 492-496)

Vežbajte poštovanje dok ne postane deo vašeg bića. (YI, 8. septembar 1896.)

25.10.2014.

PRAVA POBOŽNOST

»Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite.« (1. Kor. 10,31)

»I sve šta god činite rečju ili delom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista hvaleći Boga i Oca kroza Nj... i sve šta god činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima...« (Kol. 3,17-23)

»Jer ni jedan od nas ne živi sebi, i ni jedan ne umire sebi. Jer ako živimo, Gospodu živimo; a ako umiremo, Gospodu umiremo. Ako, dakle, živimo, ako umiremo, Gospodnji smo.« (Rim. 14,7-8)

Ovi stihovi iz Svetog pisma otkrivaju nam pravu suštinu pobožnosti prema Bogu.

Pobožnost je ono stanje srca u kojem je sve – ceo naš život, postojanje i sve što posedujemo – neprekidna žrtva Bogu. Prava pobožnost mora biti najviša posvećenost volje, koja dominira nad svime što jesmo i imamo – nad našim vremenom, poslovima koje radimo, mislima, rečima i osećanjima.

Pobožnost je stanje volje, u kojem je naš um, naše srce »utopljeno« u Bogu kao predmetu njegove uzvišene ljubavi – u kojoj

mi ne samo živimo i krećemo se u Bogu, već i za Boga. Drugim rečima, pobožnost je ono stanje srca, kada je sva pažnja preusmerena sa sebe i traženja sebe, ka Bogu – naše misli, namere, želje, privrženosti i emocije zavise i posvećene su Njemu.

Pobožnost i istinska religija su identični.

1. Nemoguće je da ne budemo posvećeni predmetu naše uzvišene ljubavi. Ako Boga volimo uzvišenom ljubavlju, On će onda biti razlog našeg življenja. Ako neko voli Boga uzvišenom ljubavlju, biće svestan da živi za Boga, kao što je svestan da uopšte živi!

2. Sve manje od ovoga Bogu ne može biti prihvatljivo. Ako pobožnost nije navika, ili stanje srca, ako celo biće nije žrtva Bogu, onda On sigurno ima konkurenta u našim srcima

3. Napuštanje tog stanja je otpadništvo srca. Kakvo god bilo spoljašnje ponašanje čoveka, onog trenutka kada napusti istinsku pobožnost Bogu – od uzvišene posvećenosti celog svog bića Bogu – on se, u svom srcu, odrekao hrišćanstva. On više nije u službi Gospodnjoj, već služi predmetu ka kom mu je srce okrenuto. A taj predmet, je postao i predmet njegove pobožnosti to je sada njegov bog.

4. Pravi duh pobožnosti pretvoriće sve dugotrajnee brige i sve opterećujuće muke u duboko i konstantno zajedništvo s Bogom. Što su naše svakodnevne obaveze veće i neodložnije – ako ih obavljamo kao za Boga – to će naše zajedništvo s Bogom biti stalno. Jer šta god se uradi u duhu pobožnosti predstavlja zajedništvo s Bogom.

5. Jedino stanje prave pobožnosti pruža duševni mir. Nijedno drugo stanje duha nije prihvatljivo. Ni u jednom drugom stanju snage duha se neće uskladiti. U bilo kom drugom stanju osim onog posvećenosti Bogu, postojaće unutrašnja pobuna i sukob unutar samog duha. Savest ukorava srce zbog sebičnosti. Otuda dakle, »Nema mira bezbožnicima, veli Gospod.« (Isa. 48,22)

6. Onaj »ko se Tebe drži, čuvaš ga jednako u miru, jer se u Tebe uzda«, (Isa. 26:3) i u stanju je neprekidne pobožnosti. Ne-

moguće je da ta osoba nema mir, jer prava pobožnost podrazumeva i uključuje mir.

I sada dragi brate ili sestro, imaš li duh pobožnosti? Nemoj mi odgovoriti, »Nadam se«, jer te ništa osim tvoje svesne savesti ne bi smelo zadovoljiti. Ako si posvećen Bogu, ti to onda i znaš, a ako nisi svestan svoje posvećenosti Bogu, to je zato što ti nisi ispravno pobožan.

»Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovek poseje ono će i požnjati. Jer koji seje u telo svoje, od tela će požnjati pogibao; a koji seje u duh, od duha će požnjati život večni.« (Gal. 6,7-8)

1.11.2014.

PONIZNA, ISTRAJNA MOLITVA

Elen G. Vajt

»Ilija beše čovek smrtan kao i mi, i pomoli se Bogu da ne bude dažda, i ne udari dažd na zemlji za tri godine i šest meseci. I opet se pomoli i nebo dade dažd, i zemlja iznese rod svoj.« (Jakov 5,17.18)

Važne pouke su nam date u Ilijinom iskustvu. Kada je na brdu Karmilu uputio svoju molitvu za kišu, njegova vera bila je stavljena na probu, ali je on istrajao u upućivanju svoga zahteva Bogu. (2 SDA BC 1034%)

Sluga je stražio dok se Ilija molio. Šest puta se vraćao sa straže, govoreći: Nema ničega, nema oblaka, nema ni znaka kiše. Ipak, prorok se nije prepustio obeshrabrenju. Nastavio je da istražuje svoj život, da bi video gde je propustio da hvali Boga... Dok je istraživao svoje srce, izgledalo je kao da postaje sve manji i manji, po svojoj vlastitoj proceni i u Božjim očima. Izgledalo mu je da je postao ništa a da je Bog sve, i kada je stigao do odluke da će se odreći sebe, dok će istovremeno prionuti uz Spasitelja kao svoju jedinu snagu i pravednost, dobio je odgovor. Pojavio se sluga i rekao: »Eno, mali oblak kao dlan čovečji diže se od mora!« (1. Carevima 18, 44)

Mi imamo Boga čije uho nije zatvoreno za naše molbe; i ako okušamo Njegovu reč, On će odati priznanje našoj veri. On želi da sve svoje interese isprepletemo s Njegovim interesima i onda će nas sigurno blagosloviti; a pošto dobijemo blagoslov; nećemo slavu pripisati sebi, već ćemo svu slavu odati Bogu. Bog ne uslišava sve naše molitve prvoga dana kada smo Ga prizvali, jer kada bi to učinio, smatrali bismo da uvek imamo pravo na sve Njegove blagoslove koje izliva na nas i na Njegovu naklonost. Umesto da ispitujemo svoje srce da vidimo da li gajimo bilo kakvo zlo, da li se odajemo bilo kakvom grehu, mi bismo postali nemarni i propustili da shvatimo da zavisimo od Njega...

Ilija se ponizio sve dok nije došao u stanje da slavu više ne pripisuje sebi. To je stanje kada Gospod čuje naše molitve, jer ćemo tada svu slavu odavati Njemu... Jedino je Bog dostojan da bude slavjen. (2 SDA BC 1034%)

8.11.2014.

HRISTOV METOD POUČAVANJA

Elen G. Vajt

»Kako su krasne na gorama noge onog koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir, koji javlja dobro, oglašuje spasenje, govori Sionu: Bog tvoj caruje.« (Isaija 52,7)

U svim propovedima i na svim proučavanjima Biblije neka ljudi uvide da se sva pitanja vere i učenja koja mi zastupamo zasnivaju na jasnom: »Tako govori Gospod.« Takva je bila metoda Hristovog poučavanja. Kad je On govorio ljudima, oni su Mu postavljali pitanja o značenju Njegovih reči. Onima koji su ponizno tražili svetlost, On je uvek rado objašnjavao svoje reči. Ali, Isus nije podsticao kritiziranje ili cepidlačenje, što ni mi ne trebamo činiti. Ako ljudi pokušavaju izazvati raspravu oko spornih pitanja nauka, kažite im kako sastanak nije namenjen tom cilju. Kad odgovarate na neko pitanje, neka slušaoci uvide i priznaju da ste odgovorili.

Nemojte preći preko nekog pitanja i tražiti da ponovno bude postavljeno. Idite napred korak po korak i budite svesni toga koliko ste napredovali. (*Svedočanstva za crkvu*, sv. 6, str. 69)

Moramo propovedati istinu i u javnosti i u ličnom kontaktu, izlažući svaki dokaz i ukazujući na sva pitanja od večnog značaja, kako bismo doveli ljude Spasitelju podignutom na krst. Bog želi da svaki čovek dobije večni život. Zapazite kako je kroz celu Božju reč izražen duh hitnosti i usrdnog pozivanja muškaraca i žena da dođu Hristu i odreknu se prohteva i strasti koji kvare dušu. Moramo ih svim svojim snagama pozivati da se ugledaju na Isusa i prihvate Njegov način života samoodricanja i požrtvornosti. Moramo im pokazati da se od njih očekuje da obrađuju Hristovo srce time što će koristiti svaki Njegov dar u slavu Njegovog imena...

Posvetite mnogo vremena molitvi i proučavanju Božje reči. Neka svi budu svesni činjenice o veri svoje duše, i kako će vjerujući primiti Svetog Duha zbog istinske gladi i žeđi pravednosti. Poučavajte ih kako da se predaju Bogu, kako da veruju i traže Njegova obećanja. Neka duboka Božja ljubav bude izražena rečima ohrabrenja i posredovanja.

Trebamo se mnogo više boriti s Bogom u molitvi za spasenje duša. Naterajte duše na gozbu Janjetove svadbe. Treba se više moliti, verovati, primati i više sarađivati s Bogom...

Ljudi se moraju osvedočiti u opasnost greha. Oči prestupnika moraju se prosvetliti. Neka svi oni koji su prihvatili Hrista govore o Njegovoj ljubavi. Neka svako ko je osetio preobražavajuću Hristovu moć u svojoj duši učini sve što može u ime Gospodnje. (*Svedočanstva za crkvu*, sv. 6, str. 65,66)

15.11.2014.

POTREBA ZA PRAVIM BOGOSLUŽENJEM

Džon Kalvin je pravilno nazvao srce čovjeka »fabrikom idolatrije« misleći da verno bogoslužjenje ne proizilazi iz palog

ljudskog bića. Grešnici postaju idolopoklonici jer je Bog potrebu za sobom duboko usadio u ljudsko biće, pa ako nemamo istinitog Boga, izmišljamo lažne bogove, lažnu religiju i bogoslužnje. Bog upozorava protiv takvog idolatrijskog bogoslužnja u prvoj zapovjesti: »Nemoj imati drugih bogova uza me«.

Iskrivljeno slavljenje pravog Boga

Treba da poslušamo poziv Biblije kako bismo iskazali pravo bogoslužnje i izbacili idolatriju. Ali slavljenje lažnih bogov nije jedini oblik idolatrije osuđen u Bibliji. Druga zapovest nas uči da slavljenje lažnih bogova nije jedini oblik idolatrije. To se događa i slavljenjem pravog Boga na pogrešan način. Druga zapovjest kaže: »Ne pravi sebi lika rezana...« (2. Moj. 20, 4-6). Ova zapovest jasno zabranjuje upotrebu Božje slike i ljudsko izmišljanje Boga u bogoslužnju. Zabrana slika podrazumijeva da treba obožavati pravog Boga na način koji Njemu odgovara. Izrailjski narod je iskazivao slavljenje Gospoda kao istinskog Boga, kad su se klanjali zlatnom teletu. Gledali su lik kao Jahvea. (2. Moj. 32,5-6). Ali ovakav lažni način je oskrvrio Boga i izazvao osudu naroda.

Priča o zlatnom teletu podseća nas da Božji narod u slavljenju Boga može upasti u idolatriju. Možemo da želimo kreativnost i inovativnost u osmišljavanju bogoslužnja, ali to može voditi u idolatriju. Jerovoam, prvi car severnog Izrailjskog carstva i njegovi naslednici, bili su neprestano kritikovani zbog idolatrije zbog lažnog hrama i službe koja je u njemu bila posvećena Bogu. Božji narod je u toj situaciji bio ukoren, ne zbog službe lažnim bogovima, već zbog iskrivljene službe pravom Bogu.

Isus je upozoravao protiv omogućavanja tradiciji da dominira i obezvređuje Božju Reč. »Tako ukidate zapovest Božju...« (Matej 15,6). Isus nije govorio o bogoslužnju kada je to izjavio, već je tada koristio Isaiju (29,13) koji se odnosi na bogoslužnje: »Ovaj me narod poštuje usnama, a srce mu je daleko od mene... Uzalud me poštuje dok...« (Matej 15,8.9).

Biblija nas podsjeća da ni naši instinkti ni naša tradicija i eksperimenti nisu pouzdane smernice za bogoslužjenje. Samo je Biblija naš jedini pouzdani vodič. Ironija je našeg vremena da mnogi hrišćani koji veruju u Bibliju, kao jedinstveno merilo istine, ne proučavaju istinski ono što ona kaže o bogoslužjenju. Moramo da istražujemo Pismo da bismo našli volju Božju koja bi nas vodila u našem bogoslužjenju.

22.11.2014.

KARAKTER BOGOSLUŽENJA

Kako bismo naučili da slavimo Boga na način koji će Njemu biti ugodan, moramo shvatiti biblijski stav o bogoslužjenju. Biblija koristi riječ bogoslužjenje na najmanje tri načina.

Lično i zajedničko bogoslužjenje

Prvo, bogoslužjenje se može odnositi na celi život hrišćanina. Moramo da živimo životom za Boga. Trebalo bi da težimo tome da sve što činimo postane služba Bogu iz ljubavi. Pavle je imao ovaj osećaj bogoslužjenja na umu kada je u poslanici Rimljanima na početku dela o primeni hrišćanstva rekao: »Zaklinjem vas braćo milošću Božijom... (Rimljanima 12,1-2). U ovim stihovima celi život je posmatran kao bogoslužjenje.

Drugo, bogoslužjenje se može odnositi na lično vreme molitve, slavljenja, razmišljanja ili čitanja Biblije. David je slavio Boga dok se molio i sam pevao noću.

»Na postelji se tebe spominjem...« (Ps. 63,7,8)

Treće, bogoslužjenje se može odnositi na vreme kada se hrišćani susreću da bi u zajednici slavili Boga. Ovaj je oblik bogoslužjenja zapoveden u Pismu: »Ne ostavljajmo...« (Jevrejima 10,25) Psalmi slave ovu prednost zajedničkog bogoslužjenja.

»Hvalim Te, Gospode, od svega srca na veću pravedničkom i na saboru.« (Ps. 111,1)

Jasno je da Bog želi da se Njegov narod susreće i kao zajednica, iskazujući da su oni telo Hristovo, dok ga obožavaju jedni s drugima.

Svaki od ovih aspekata mora da postoji u životu hrišćanina: njegov život mora biti služba Bogu – bogoslužjenje, mora da ima lično vreme molitve, proučavanja Biblije, razmišljanja o Reči Božjoj i slavljenja Boga, a služenje Bogu u zajednici sa svima onima koji veruju u Hrista kako Pismo kaže posebna je prednost, radost i blagoslov.

29.11.2014.

STAV ZAHVALNOSTI

»Molite se Bogu bez prestanka. Na svačemu zahvaljujte; jer je ovo volja Božija u Hristu Isusu od vas.« (1. Solunjanima 5,18)

Bez obzira kakav je dan, koliko se osećamo iscrpljeno ili napeto, najvažniji trenuci bogoslužjenja koje ćemo ikada imati jesu oni koji su obeleženi zahvalnim proslavljanjem Boga. Zahvalno srce je kao zimzeleno drvo: bilo da pada sneg ili da šiba vetar i lije kiša, zimzeleno drvo nikada ne odbacuje svoje listove. Ono je isto u svakom godišnjem dobu – zeleno. Kako bi to izgledalo kada bismo bili u društvu vernika koji su uvek zahvalni Bogu, bez obzira na okolnosti? Zamislite crkvu u kojoj svi rado izražavaju svoju zahvalnost.

Apostol Pavle podseća crkvu koja doživljava nevolje kako put zahvalnosti neguje neodoljivi duh radosti. Apostol moli crkvu da se usmeri na blagodat Božju koja ih uzdiže i da će tada zahvalnosti biti u izobilju. »Jer je sve vas radi, da blagodat umnožena izobiluje hvalama na slavu Božiju. Zato nam se ne dosađuje; no ako se naš spoljašnji čovek i raspada, ali se unutrašnji obnavlja svaki dan« (2. Korinćanima 4,15.16). Crkva kojoj apostol Pavle piše izdržala je mnoge probleme koji bi, sami po sebi, mogli da unište radost svake verske zajednice. Apostol Pavle poziva vernike da svoje oči usmere visoko u za-

hvalnom proslavljanju Boga i da prime blagoslove koji nadilaze okolnosti u kojima žive.

Jednog dana, Isus je hodao granicom između Judeje i Samarije. »A kad ulažate u jedno selo sretoše Ga deset gubavih ljudi, koji staše izdaleka, I podigoše glas govoreći: Isuse učitelju! Pomiluj nas. I videvši ih reče im: Idite i pokažite se sveštenicima. I oni idući očistiše se. A jedan od njih videvši da se isceli povrati se hvaleći Boga glasno, I pade ničice pred noge Njegove, i zahvali Mu. I to beše Samarjanin. A Isus odgovarajući reče: Ne isceliše li se desetorica? Gde su dakle devetorica? Kako se među njima koji ne nađe da se vrati da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuđin?« (Luka 17,12-18)

Elen Vajt, u Čeznji vekova, kaže, »Dao je sva bogatstva neba da ih otkupi, pa ipak su ravnodušni prema Njegovoj velikoj ljubavi« (str. 293). Možda Spasitelj i danas postavlja isto pitanje. Gde su vernici? Gde su ljudi koji dolaze sa srcem punim zahvalnosti? Gde su ljudi koji su tako duboko dirnuti Božjom milošću na Golgoti da im je otkupljenje jedina tema vredna razgovora? Gde su oni čiji su životi promenjeni istinom jevanđelja? Gde su Božja deca koja se žale samo zbog nedostatka reči da izraze ljubav koju osećaju prema Bogu zbog onoga što je učinio za njih? Džordž Meredith kaže: »Zahvalnost je memorija srca.« Razmislite kako je danas lako da zaboravimo šta je Bog uradio za nas, ili kako jednostavno može da nam prođe dan a da i ne opazimo Božje blagoslove, kao što se dogodilo s devet gubavaca iz Jevanđelja po Luki.

Zahvalno srce je tako puno da u njemu nema mesta za obeshrabrenje. Prisetimo se legende o jednom čoveku koji je slučajno naišao na ambar u kome je sotona čuvao seme koje je trebalo da bude posejano u srca ljudi. Većina semena bilo je seme obeshrabrenja, koje je moglo da nikne skoro svuda. Kada je bio upitan da li postoji neko mesto na kome seme obeshrabrenja ne može da nikne, sotona je odgovorio: »Jedino mesto gde seme obeshrabrenja ne može da nikne jeste srce zahvalne

osobe.« Iako je ova legenda samo parabola, ona otkriva istinu o prirodi zahvalnog srca.

6.12.2014.

UTICAJ HRIŠĆANSKOG DOMA

»Ko ide za mnom neće hoditi po tami, nego će imati vidjelo života!« (Jovan 8,12)

Naše vreme, naša snaga, celokupna naša energija, sve pripada Bogu. Ukoliko sve to budemo posvetili Njemu, naše videlo će sijati. Ono će prvo i najjasnije obasjati one koji žive u našem domu, koji su najneposrednije povezani sa nama, ali će se proširiti i izvan doma, čak i u »svet«. Mnogima će ono biti miris života na život, ali će biti i onih koji će odbiti da prepoznaju svetlost ili da hode u njoj. Oni pripadaju vrsti ljudi o kojima je naš Spasitelj govorio kada je rekao: »A sud je ovaj što videlo dođe na svet, i ljudima većma omile tama negoli videlo; jer njihova dela behu zla.« (Jovan 3,19) Takvi su u najtežem položaju, ali njihovo držanje nam ne daje pravo da prestanemo svetliti.

Pretpostavimo da čuvar svetionika, zato što je neki brod zamario znakove upozorenja i razbio se o stene, ugasi svetiljku i kaže: »Ne želim više da se staram o svetlima i svetioniku!« Kakve bi bile posledice? Svakako da se on tako ne ponaša! On održava svetlost u toku cele noći, svetionik šalje svoje zrake daleko u tamu, na blagoslov svim mornarima koji se nađu u opasnoj blizini stena i plićaka. Kada bi se neki brod razbio zato što nije bilo svetlosti, po celom svetu bi odjeknula vest da se te i te noći, na tom i tom mestu, brod razbio na komade zato što svetionik nije bio zapaljen. Međutim, ako se brodovi razbijaju zato što nisu obratili pažnju na svetlost, svetioničar nije kriv; bili su opomenuti, ali opomenu nisu prihvatili.

Šta bi bilo kada bi se svetlost našeg doma ugasila? Onda bi se svi koji žive u domu našli u tami; posledice bi bile isto tako razorne kao da se ugasila svetlost na svetioniku. Duše gledaju

na vas, braćo hrišćani, da vide da li ste pijani od briga ovoga sveta ili se pripremate za budući, večni život. Oni će se truditi da ustanove kakav je uticaj vašeg života, i da li ste verni misionari u domu, pripremajući svoju decu za Nebo.

Prva hrišćaninova dužnost je njegov dom. Očevi i majke, na vama počiva velika odgovornost. Vi pripremate svoju decu za život ili za smrt; vi ih spremate da budu stalni stanovnici ovoga sveta, da ugađaju sebi u ovom životu, ili za besmrtni život, da večno slave Boga. Koje od toga će biti? Treba da bude dužnost vašeg života da svako dete koje vam je Bog poverio bude oblikovano po božanskom uzoru. (*Sings of the Times*, 14. januar 1886)

13.12.2014.

DOKAZ KOJEMU SE NEVERNICI NE MOGU ODUPRETI

*»Dok vidjelo imate vjerujte videlo, da budete sinovi vidjela!«
(Jovan 12, 36)*

Dobro sređen hrišćanski dom je dokaz kome se nevernik ne može odupreti, jer ne može da nađe mesta za svoje beznačajne prigovore. A i deca iz takvog doma su pripremljena da se suoče sa mudrovanjima nevernika. Ona su prihvatila Bibliju kao temelj svoje vere i zato imaju čvrst oslonac koji ne može odneti nadolazeća plima neverništva.

Hristos je rekao: »Vi ste videlo svetu!« On nam je dao talante na čuvanje. Šta mi radimo sa poverenim darovima? Da li se trudimo da naše videlo svetli, služeći se talantima Bogu na slavu i bližnjima na blagoslov, ili ih upotrebljavamo da bismo izvukli neku korist za sebe? Mnogi se njima služe na sebičan način. Izgleda kao da ne shvataju da ćemo se svi pojaviti na sudu i da ćemo uskoro morati da damo obračun kako smo se služili prilikama koje nam je Bog dao da činimo dobro! Koji će izgovor ljudi dati na onaj veliki dan

što nisu stavili u službu Božjega dela svoje sposobnosti, svoje obrazovanje, svoju taktičnost, svoju istrajnost i svoju revnost?

Nama je neophodna božanska pomoć ako želimo da naše vi-delo svetli. Isus je umro da bi nam pružio tu pomoć. On nam upu-ćuje poziv: »Neka se uhvati za silu moju da učini mir sa mnom; učiniće mir sa mnom!« (Isaija 27,5) Prionite uz ruku Beskrajne Sile, videćete da je drag vašoj duši i da će vam celo Nebo stajati na raspolaganju. »Ako li u videlu hodimo, kao što je On sam u videlu, imamo zajednicu« (1. Jovanova 1, 7) sa svetim anđelima. Isusu, Josedekovom sinu, bilo je rečeno: »Ovako veli Gospod nad vojskama: ako uzideš mojim putevima, i ako uzdržiš što sam na-redio da se drži...daću ti da hodiš među ovima što stoje!« (Zaharija 3,7) A ko su ti »što stoje«? To su anđeli Božji. Prvosveštenik Isus je morao da gaji živo, stalno poverenje u Boga svakoga dana, i tek tada su anđeli mogli da hode s njime i da božanska snaga počiva na njemu u celokupnom njegovom radu.

I onda, prijatelji moji, hrišćani, očevi i majke, možete li dozvo-liti da se vaša svetlost ugasi? Ne, nikada ne! Možete li dozvoliti da vaše srce iznemogne, da se vaše ruke umore? Ne, nikada ne! Jednoga dana će se velika vrata nebeskoga Grada otvoriti za vas i vi ćete moći da predstavite sebe i svoju decu pred prestolom, go-voreći: »Evo mene i dece koju si mi dao!« Kakva li će to nagrada biti za svu vašu vernost kada budete videli svoju decu sa krunom besmrtnog života na glavi u prekrasnom Božjem Gradu! (*Signs od the Times*, 14. januar 1886)

20.10.2014.

OSLONITI SE NA MOĆNOG BOGA NEBESKOGA

»Neka bude dobra volja Gospoda Boga našega s nama, i djelo ruku naših dovrši nam, i djelo ruku naših dovrši!« (Psalam 90, 17)

Vaša deca treba da nauče da obuzdaju svoj temperament i da gaje nežan, hrišćanski duh. Usmeravajte ih tako da zavole

Božje delo, da im bude milije da odlaze u molitveni dom nego na mesta za zabavu. Učite ih da je religija živo načelo. Da sam ja odrasla sa uverenjem da je religija samo neko osećanje, moj život bi postao potpuno beskoristan. I zato: ja nikada ne dozvoljavam da osećanja stanu između mene i Neba. Bez obzira na svoja osećanja, ja ću uvek tražiti Boga u početku dana, u podne, po noći, da bih mogla da dobijem snagu sa živog Izvora snage.

Majke, zar vam vreme nije dato da biste ga provele u ulepšavanju uma vaše dece, u negovanju lepote njihovog karaktera? Zar ne bi trebalo da ga provodite u oslanjanju na moćnog Boga nebeskoga, u traženju Boga i iskanju snage i mudrosti od Njega da pripremite svoju decu za mesto u Njegovom carstvu, da im osigurate život koji će trajati kao i presto Gospodnji?...

Možda majka sedi za svojim poslom iz večeri u večer, dok njena deca odlaze u postelju bez molitve i bez večernjeg poljupca. Ona ne povezuje njihova nežna srca sa svojim srcem toplim vezama ljubavi, jer je »suviše zaposlena«...

Neki će se možda pitati zašto toliko govorimo o religiji u domu i o deci. To je zato što mnogi tako neoprostivo zanemaruju svoje dužnosti u domu. Kao Božje slugе, roditelji, vi ste odgovorni za decu koja su poverena vašem staranju. Mnoga od njih rastu bez straha Božjega, kao raskalašna i bezbožna, nezahvalna i nesveta bića.

Da su ta deca bila pravilno podizana i vaspitavana, da su odrasla u nauci i u strahu Gospodnjem, nebeski anđeli bi bili u vašem domu. Da ste bili verni misionari u domu...vi biste... pripremali svoju decu da budu uz vas, kao uspešni radnici u Božjem delu!

Kakav li utisak ostavlja na svet kada vidi porodicu ujedinjenu u radu i službi Gospodu! Takva porodica je snažna propoved u korist stvarnosti hrišćanstva. Drugi vide da je u porodici na delu uticaj koji oblikuje decu i da je sa njima Gospod Bog Avramov. A ono što ima tako snažan uticaj na decu oseća se i izvan doma, utiče i na druge ljude. Kada bi domovi onih koji govore da su hrišćani širili pravu hrišćansku atmosferu, imali

bi moćan uticaj na dobro. Oni bi zaista bili »videlo svetu«! (*Signs of the Times*, 14. januar 1886)

27.10.2014.

HRISTOS DAJE NEOPHODNE VRLINE

*»Sinovi naši neka budu kao bilje, koje veselo odraste u mladosti;
kćeri naše kao stubovi prekrasno izrađeni u dvoru.«
(Psalam 144,12)*

Prva i najhitnija dužnost majke prema svom Stvoritelju je da decu koju joj je On dao obuči za Njega... Kako pažljivo, onda, treba da bude njeno izražavanje i njeno ponašanje u prisutnosti tih malih učenika...

Majke, postanite svesne činjenice da vaš primer i vaš uticaj deluju na karakter i sudbinu vaše dece; i zato, imajući u vidu svoju odgovornost, razvijte dobro uravnotežen um i neporočan karakter, širite oko sebe samo ono što je istinito, dobro i lepo.

Vaš sažaljivi Otkupitelj vas posmatra s ljubavlju i saučešćem, spreman je da čuje vaše molitve i da vam pruži pomoć koja vam je neophodna. On zna breme svakog majčinskog srca i On je njen najbolji prijatelj u svakoj nevolji. Njegove večne ruke podržavaju bogobojazne, verne majke. Dok je bio na Zemlji, imao je majku koja se borila sa siromaštvom, sa mnogim strahovanjima i brigama, i zato saoseća sa svakom hrišćanskom majkom u njenim nevoljama i mukama. Isti Spasitelj koji je krenuo na dugo putovanje da bi ublažio strahovanja žene čija je ćerka bila opsednuta nečistim duhom, čuće molitve svake majke i blagosloviti njenu decu.

Onaj koji je udovici vratio sina jedinca, kojeg su nosili na groblje, i danas je dirnut bolom ožalošćene majke. Onaj koji je sa saučešćem plakao na Lazarevom grobu i vratio Mariji i Marti pokopanog brata, koji je oprostio Mariji Magdaleni, koji se setio svoje majke dok je u agoniji visio na krstu, koji se javio rasplakanim ženama i zadužio ih da kao Njegovi glasnici

objave prvu radosnu vest o vaskrsnom Spasitelju – On je i danas najbolji prijatelj žene i spreman je da joj pomogne u svim životnim položajima.

Naš Spasitelj, koji razume borbe našeg srca, koji zna slabosti naše prirode, saoseća sa našim nedostacima, oprašta nam naše pogreške, i daje nam blagoslove koje iskreno želimo. Radost, mir, trpljenje, nežnost, vera, dobročinstvo predstavljaju elemente hrišćanskog karaktera. Te dragocene vrline su rod Svetoga Duha i kruna i štit hrišćanina. Dom u kome ove osobine vladaju, pun je sinova koji kao »bilje veselo odrastaju u mladosti« i kćeri koje su kao »stubovi prekrasno izrađeni u dvoru«. Ta nebeska dostignuća nisu zavisna od okolnosti, niti od nesavršenog prosuđivanja i volje čoveka. Ništa ne može pružiti savršenije zadovoljstvo ni radost od oblikovanja hrišćanskog karaktera; najuzvišenije ambicije ne mogu sebi postaviti neki viši cilj. (*Signs of the Times*, 9. septembar 1886)

adventistička misija 60°

DVD Adventistička misija donosi vam svakog tromesečja nove vesti iz misije. Upoznajte nove ljude i njihova životna iskustva. Saznajte kako su vaši darovi uticali na razvoj Božjeg dela širom sveta.

nova **ISKUSTVA** svakog
ista **MISIJA** tromesečja

Preuzmite
Power Point prezentacije sa
fotografijama osoba čija su
životna iskustva predstavljena u
Vestima iz sveta.

www.subotnaskola.org

HRIŠĆANSKA
ADVENTISTIČKA CRKVA